У присмеркові доброї дібровості
пшеничний присмак скошеного дня.
На крутосхилах срібної дніпровості
сідлає вічність чорного коня.

Киреї хмар на плечах має вічність.
Вони пливуть кудись на Чигирин.
Я хочу в степ. Я хочу в непоміченість.
По саму душу в спокій і полин.

Отак брести. А тиша — як в соборі
з давно-давно загубленим ключем.
Холоне степ, і невкипілі зорі
рогатий жук виймає рогачем.

А там — Дніпро, аж ген до Базавлука,
аж за пороги й далі за лиман.
Об цілий світ спіткнулася розлука
і йде на нас, страшна, як Тамерлан.

А ти десь там, за даллю вечоровою,
а ти десь там, за морем тишини, —
так владно, так повільно вичаровуєш
мене із ночі, з тиші, з далини...